

เพราะอำนาจของมาเฟียที่แท้จริงอยู่ที่หัวใจของมาเฟีย

0

[ในที่]

ถ้าคุณคิดว่าการเป็นมาเฟียมันคือการมีอำนาจ สามารถใช้ความรุนแรงบีบบังคับให้คนอื่นนั้นคนนี้ทำตามสิ่งที่ต้องการได้ ผมเชื่อว่าคุณยังไม่รู้จักมาเฟียอย่างแท้จริง

เพราะคุณยังไม่เคยลองคบมาเฟียด้วยกันเลย...

ผมโคตรเบื่อกรุงเทพฯ เวลาที่รถติดถึงแม้แอร์บนรถจะเย็นจ๋าก็ตามขนาดคนขับรถที่ทำงานด้วยกันมานานยังแสดงอาการเบื่อหน่ายออกมาอย่างคุมไว้ไม่อยู่ทั้งๆ ที่ปกตินั้นเกรงใจผมจะตาย

ทำไมต้องมาเจออะไรแบบนี้หลังจากที่ผ่านช่วงทรมาทกรรมมาด้วยนะแม่่ง ซวยยกกำลังสองอะไรอย่างนี้

ผมเพิ่งเจอลูกค้ำมา เป็นสาวสวยมีแฟนแล้วแต่ทำตัวเหมือนเป็นโสดหลังจากที่แยกกันเมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อนเธอก็กระหน่ำไลน์หาผมไม่หยุด ซึ่งแถวๆ บ้านเรียกการกระทำนี้อย่างสั้นๆ ง่ายๆ ว่า 'อ้อย' นั้นแหละ

ผมปล่อยโทรศัพท์ที่วางบนเบาะข้างๆ ให้มันสั้นอยู่แบบนั้น ก่อนส่องออกไปนอกหน้าต่างซึ่งมีเพื่อนร่วมชะตากรรมอยู่เต็มไปหมด ผมเห็นผ่านกระจกของรถคันข้างๆ ว่าเขาก็เซ็งเหมือนกันกับผม บางคนหยิบหนังสือขึ้นมาอ่าน

บางคนแคะเล็บแคะขี้มูก บางคนถอนหายใจแล้วถอนหายใจอีก บางคนก็ยกมือขึ้นมาพนมสวดมนต์แก้เซ็งก็มี

เฮ้อ นี่มันบนทางด่วนแท้ๆ แต่ทำไมการจราจรบนท้องถนนถึงไม่เกรงใจ คำว่าด่วนเลย อืดยิ่งกว่าเต่า ยิ่งกว่าหอยทากทุกตัวบนโลก

วันศุกร์สิ้นเดือนนี่มันพีคจริงๆ

หลังจากที่มอมป่าข้างๆ สวดมนต์บนรถตัวเองจนเบื่อ ผมก็เหลือบมองขึ้นไปป้ายายโฆษณาอันเบ้อเริ่มที่อยู่เหนือศีรษะ หากมองจากตรงนี้จะเห็นว่าป้ายอันนี้กับป้ายอีกสามอันให้หลังนั้นอยู่ในธีมดาร์กๆ มีดๆ เหมือนกัน แกรมนายแบบพวกนั้นก็ยิ่งแต่งตัวไปในทางเดียวกันอีกต่างหาก

โลกไม่รู้เลยมั้งว่าพวกมึงแท้ก็ทีมมาด้วยกัน

ดูดีๆ มันคือการพีเรนต๋นายแบบแบบโดดๆ ไม่ถือสินค้าอะไรทั้งสิ้น

"ถนนตรงนี้มีป้ายโฆษณาตั้งแต่เมื่อไหร่วะสุชาติ" ผมถามผู้ช่วยของผมที่กำลังขับรถอยู่ข้างหน้า "แต่ก่อนไม่เห็นมีเลย"

"เพิ่งเอามาติดตั้งเมื่อสองสามเดือนก่อนครับ" สุชาติตอบ เขาเป็นชาวยุโรปวัยใกล้สามสิบที่ใจเย็นมาก และมีอายุมากกว่าผมเพียงสองสามปีเท่านั้น

"แล้วทำไมฝ่ายพิออร์ของเราไม่ซื้อไว้ ทำเลดีแบบนี้ต้องซื้อไว้อย่างต่ำหกเดือนไม่ใช่หรือไง" น้ำเสียงของผมเริ่มเหวี่ยง การจราจรที่ติดหนักทำให้ผมรู้ว่าวันๆ นี่ต้องมีรถมาติดอยู่ในชุมชนรกนี้ไม่ต่ำกว่าพันคันหมื่นคันแน่ๆ ซึ่งนั่นมันคือจำนวนคนมหาศาล "หรือไม่มีใครเข้าใจสิ่งที่กูพูดเลยสักคน"

ไอ้ที่พูดแล้วพูดอีกในที่ประชุมคือไม่มีประโยชน์เลยหรือยังงั้น

"เฮ้อ..." สุชาติมองผมผ่านกระจกหลัง ดูลังเลที่จะพูดประโยคถัดไป อาจเป็นเพราะไม่กล้าเพิ่มอารมณ์หงุดหงิดที่มีอยู่ก่อนหน้านั้นแล้วของผมมั้ง

"มีอะไร"

"มีเจ้าอื่นเช่าซื้อไปก่อนสามเดือนแล้วครับ"

"ใคร"

สุชาตินิ่งไปนานกว่าเดิมจนผมเริ่มชักสีหน้า ช่มชู้ให้เขาตอบเร็วๆ ผ่านทางสายตา

"พวกเควีครับ"

ผมชะงักเล็กน้อย จะใช้ไอ้ไหนหรือเปล่านะ...

"เควีไหน" ถามทั้งๆ ที่รู้ว่ารสชาติต้องมองมันเป็นคำถามงั้นๆ แน่

"เควีกรุ๊ปครับ การ์รันตวิสุทธิ"

แม่ง...ใช่จริงๆ ด้วย แต่ให้ตายเถอะ ผมถามเพราะอยากได้ยืนยันคำยืนยันหรือยัง

ผมกะพริบตาอย่างไม่ทันรู้ตัว ไม่ได้ยินคนพูดนามสกุลนี้เต็มๆ นานมากแล้ว อย่างต่ำก็เป็นเวลาประมาณหนึ่งปี

ปานนี้จะเป็นยังไงบ้าง

แต่ก็นะ ช่างแม่งสิวะ

"จะใช้พวกเควีได้ไง" ผมโวย "นี่มันโฆษณาขายแบบ เควีมันขายนายแบบตั้งแต่เมื่อไหร่"

พักหลังๆ มานี้ผมเห็นป้ายโฆษณาหลายป้ายที่ไม่ได้ขายสินค้าอะไรทั้งสิ้น เป็นหน้าผู้ชายล้นๆ เพื่อทำการโปรโมต ซึ่งพวกที่จะทำแบบนี้ได้ต้องเป็นพวกค่ายใหญ่ๆ หน่อยๆ พร้อมโปรโมตเด็กในสังกัดตัวเองอย่างดีสุดๆ ไม่มีปี่มีขลุ่ย ไม่ต้องถกต้องถามสุขภาพของใครก่อนโฆษณาทั้งนั้น

แค่โชว์หน้าหล่อๆ หุ่นดีๆ ขึ้นป้ายใหญ่ริมทางด่วน บางทีอาจจะเป็นไบเบ็กทางให้เด็กในสังกัดตัวเองได้เป็นที่รู้จัก

แต่ก็อย่างที่ผมพูด...เควีกรุ๊ปหรือพวกการ์รันตวิสุทธิที่ทำธุรกิจเหมือนๆ กันกับที่บ้านผม ซึ่งส่วนใหญ่เป็นร้านสถานบันเทิง มันจะไปยุ่งอะไรกับธุรกิจจำพวกค่ายโมเดลลิ่งหรือผู้จัดการตรา

"ตั้งแต่ครั้งปีก่อนครับ ไม่ใช่ค่ายนายแบบด้วย เป็นค่ายศิลปินทุกแขนง"

"หา?"

"คุณแพงเห็นว่าช่วงนี้วงการบันเทิงไทยกำลังไปได้สวย แล้วอีกอย่างคุณแพงก็น่าจะเออ..." สุชาติส่งสายตาเกรงอกเกรงใจมาที่ผม "มีเด็กหล่อในสต็อกเยอะ ถ้าทำธุรกิจทางนี้เพิ่มอีกทางบางทีอาจจะช่วยกู้ชื่อเสียงที่เคยพังยับไปกลับมาได้บ้าง"

ปีที่แล้วบ้านผมถล่มบ้านมันซะและเนื่องจากคนของมันทำรุนแรงกับน้องชายผม พอมาถึงปีนี่จึงไม่ใช่เรื่องผิดปกติที่แพ่งแห่งการันตวิสุทธิมันจะจับธุรกิจทุกทางเพื่อกู้หน้าตาของตระกูลมัน เพียงแต่ว่า...

ทำไมแม่ต้องเป็นค้ายที่มีแต่เด็กผู้ชายหน้าตาดีด้วย

มันคิดบ้าอะไรของมันถึงเอาเด็กหน้าหล่อมามะรุมมะตุ้ม หรือว่ามันต้องการอะไรแบบนี้

"มันมีเด็กในสังกัดกี่คน" ผมถามอย่างเยือกเย็น

"ตอนนี่ที่เด่นๆ มีสี่คนครับ กำลังอยู่ในกระแส แทบจะเห็นในทุกๆ ช่องฟรีทีวี แพลตฟอร์มออนไลน์ต่างๆ" สุชาติกล่าวพร้อมกับยื่นโทรศัพท์มือถือให้ดู มันกำลังเปิดเว็บไอทูปอยู่ และที่บนหัวเว็บนั้นเป็นใบหน้าของคนหนึ่งคนซึ่งอยู่บนหนึ่งในป้ายโฆษณาที่ผมกับสุชาติกำลังพูดถึง

"พูดจริงปะเนี่ย" ผมยังไม่อยากเชื่อแม้แต่นิดเดียว

"ครับ" สุชาติกระแอม "คุณนที่น่าจะดูทีวีบ้างนะครับ"

แค่หาเวลานอนยังยาก นับประสาอะไรกับการดูทีวี

ผมเงยหน้าขึ้นมอง ทันเห็นป้ายสุดท้ายซึ่งเป็นป้ายที่สี่ในริมเดียวกันกับป้ายที่ผ่านมา มา ใบหน้าหล่อเหลาของไอ้เด็กผมสีเทาคนหนึ่งกำลังมองมาที่ผม สีหน้าของมันคล้ายจะทำทนายผมอยู่ราวๆ

ไอ้หนี่แหละที่อยู่บนหัวเว็บไอทูป

แม่หล่อ หล่อเหมือนไ้รับแฟนน้องชายผม ซึ่งนั่นหมายความว่ามันเป็นเด็กที่หน้าหล่อชนิดหาได้ยากเพราะมีเชื้อสายฝรั่ง

หน้าแบบนี้เนี่ยนะคือเด็กในสังกัดไอ้แพ่ง

ผมรู้สึกฉุนขึ้นมามากอย่างไม่ทราบสาเหตุเมื่อรู้ว่าคนรอบข้างไอ้แพ่งคูกรณีเก่าของผมจะเต็มไปด้วยเด็กหน้าหล่อที่หล่อกว่ามนุษย์เดินดินทั่วไป

คนจะเป็นดารานำหน้าตาต้องไม่หล่อธรรมดา ต้องหล่อแบบเหนือกว่าระดับชาวบ้านชาวช่องมากขึ้นไปอีกหลายเท่า

ให้ตายสิวะ

ผมแม่เงยตาดูแปลกๆ ยังไงชอบกล

ทั้งๆ ที่คืนนั้นของผมนับกับมันผ่านมาตั้งนานแล้วแท้ๆ

"มันสบายดีใช่ไหม" ผมเอามือลูบคางแล้วรำพึงถามลูกน้องตัวเอง ที่จริงผมเองก็ถามคำถามนี้กับสุชาติอยู่บ่อยครั้ง คำถามที่เกี่ยวข้องไปถึงไอ้แพงคนนั้น

"เท่าที่ผมทราบก็ดูสบายดีครับ"

"..."

"สุขสบายขึ้นเรื่อยๆ อาจเป็นเพราะทุกอย่างที่กำลังทำอยู่นั้นเติบโตและไปได้สวย"

ไม่เสียแรงจริงๆ ที่ผมสั่งสุชาติให้จับตาดูไอ้แพงเอาไว้ แต่ก็นั่นแหละ เขาควรจะบอกผมเร็วกว่านี้เรื่องที่ไอ้แพงทำค่ายโมเดลลิ่ง แถมยังอยู่ท่ามกลางเด็กหน้าหล่อเกินกว่ามนุษย์พวกนั้น

กูจะารู้สึกหงุดหงิดน้อยกว่านี้!

"เหรือ" ผมพ่นลม "งั้นมันจะสุขสบายน้อยลงหลังจากนี้ไป"

"ทำไมเหรือครับ" สุชาติส่งสายตามาถามผมผ่านทางกระจกหลัง "คุณนทีบอกแล้วว่าคนต่างคนต่างอยู่กับพวกนั้น"

"กูเปลี่ยนใจ"

"หา?"

"..."

"ผมถามได้มั้ยว่าทำไม"

"มันเรื่องของกู สุชาติ" ผมแค้นเสียง "แล้วกูนุญญาตีให้มึงตั้งคำถามกับกูตั้งแต่เมื่อไหร่"

"ขอโทษครับ"

ผมทำหน้าบึ้งตึงแล้วส่องออกนอกหน้าต่างต่อ ป้ายโฆษณาสี่ป้ายนั้นมันทำให้ผมรู้ว่าเด็กที่อยู่กับไอ้แพงตอนนี้มีแต่เด็กหน้าหล่อมีคุณภาพ แตกต่างจากเด็กที่ไอ้แพงเคยคว้าด้วยเป็นไหนๆ เรียกได้ว่าถ้าพวกนั้นอยู่เกรดบี ไอ้พวกสี่คนเมื่อตะกี้ก็คงจะอยู่ระดับเกรดเอบวกบวกบวก

โคตรแพลทตินั่ม ฟรีเมียม ไวเบอร์เนียม (ไม่ใช่หนังมาร์เวล)

ที่ผ่านมาผมนึกว่ามันมันแต่อยู่อยู่กับการกู้ชื่อเสียงของครอบครัว อาจจะ

สนใจเด็กบางคนบ้างเพราะแพงมันไม่ใช่ผู้ชายไม่รักสนุก แต่ถึงอย่างนั้น
เมื่อได้เห็นหน้าหล่อๆ ของพวกมัน ผมก็อดรู้สึกอึดใจไม่ได้

บอกตามตรงว่าเป็นครั้งแรกที่ความรู้สึกของผมผสมรวมกันจนหัว
ใกล้จะระเบิด มีทั้งไม่สบายใจ ขัดเคืองใจ หงุดหงิดใจ และรำคาญใจ

แม่งหัวร้อนมากกว่าการที่รถกำลังติดอยู่บนถนนนี่อีก!

คำแรกที่แวบเข้ามาในหัวก็คือคำว่า 'ไอ้พวกคู่แข่ง'

แม่งเอี้ยยยย ผมยังไม่ทันจะอนุญาตให้คำนี้มันเข้ามาในหัวของผม
ด้วยซ้ำ

มันอาจจะไม่มีอะไรในกอไผ่ก็ได้ เด็กพวกนั้นอาจจะไม่ได้คิดอะไรกับ
แพง แต่ผมก็อดจินตนาการไปเองไม่ได้ อยู่ดี แพงมันหล่อน่ารักน่าพิศจะตายไป
ใครอยู่ใกล้มันก็ต้องรู้สึกหวั่นไหวชนิดๆ บ้างแหละน่า

ว่าจะไม่สนใจแม่งแล้วนะ แต่ให้ตายเถอะ ผมรู้สึกว่าจะต้องทำอะไร
สักอย่าง

ไม่อย่างนั้นผมคงร้อนใจจนตายแน่ๆ

มือของผมหยิบโทรศัพท์ขึ้นมา กดเข้าไปที่ข้อความ เลื่อนหาเบอร์
ที่ต้องการจะส่งข้อความไปหา

แพง KV

รู้สึกใจเต้นตึกตักอย่างบอกไม่ถูก

ผมมีเบอร์มันอยู่ในเครื่องก็จริง แต่ผมแทบจะไม่เคยติดต่อไปหามันเลย

นี่เป็นครั้งแรกที่ผมจะติดต่อมันหลังจากพ่อของผมพังธุรกิจบ้านมัน
จนเกือบพังสิ้นไม่เหลือซากยกแถบ

นที SS : ไง

[แฉง]

หลังจากที่ถอนหายใจเฮือกใหญ่กับยอดการใช้บัตรเครดิตจนเกินจำเป็น
ของพี่เป็นผู้เป็นน้องชายของผม ผมก็รู้สึกได้ว่าโทรศัพท์มีข้อความเข้ามา
หึ้ย ล้อกันเล่นหรือเปล่าเนี่ย
คิดว่าชาตินี้จะได้ติดต่อกับไอ้พวกสุนทรสุทธิรักษอีกแล้ว ทำไม
แม่งต้องส่งข้อความมาหาผมด้วย

นที่ SS : ไง

พ่อง เป็นข้อความที่โคตรกวนตีน
มือของผมแทบจะบีบโทรศัพท์ให้แตกคามือหลังจากที่อ่านจบ
ผมยังรู้สึกแค้นเคืองไม่หายกับสิ่งที่พวกมันทำ ทั้งเรื่องตั้งใจนอนกับผม
ตอนที่ผมเมาไม่ค่อยมีสติ พังธุรกิจที่บ้านผมซะจนละเทะแทบจะกลับมา
ทำธุรกิจต่ออย่างยากลำบาก แม้ผมจะเคยเอ่ยปากขอสงบศึกไปแล้วแต่ก็ยัง
อดโมโหในใจลึกๆ ไม่ได้อยู่ดี

กว่าจะผ่านทุกสิ่งทุกอย่างมาได้ พยายามเริ่มต้นสร้างความไว้เนื้อ
เชื่อใจใหม่กับหุ้นส่วนเก่า ซ่อมแซมส่วนที่เอสเอสกรุปมันทำพัง เรียกได้ว่า
ใช้พลังงานหมดไปมากโข แถมมีบางอาทิตย์ที่ผมได้นอนรวมกันไม่ถึง
สิบห้าชั่วโมง

แล้วจะให้ผมหายแค้นเคืองคนพวกนั้นได้อย่างไร

บอกเลยว่าโกรธหมดตั้งแต่พ่อ น้องชาย และโดยเฉพาะพี่ชาย...

ไอ้พวกตัวแสบบบบบ

อย่างแรกที่ผมสงสัยก็คือมันส่งข้อความมาทำไม แล้วอย่างต่อมา
ที่สงสัยอีกก็คือมันจะมายุงอะไรกับบ้านของผมอีก

รู้สึกระแวงนิดๆ อย่างช่วยไม่ได้แฮะ

แต่ผมจะไม่ยอมมันอีกต่อไป ตอนนีที่บ้านผมกำลังกลับมาเย็นได้ใน

วงการธุรกิจที่ทำหมดแทบจะทุกอย่าง เพราะฉะนั้นผมไม่จำเป็นต้องกลัวพวกเอสเอสกรุป บ้านผมกับบ้านมันแทบจะเรียกได้ว่าอยู่ในระดับที่พอจะสู้กันไหวแล้ว ณ ขณะนี้

ผมยิ้มมุมปาก ก่อนจะตอบข้อความกลับ

บอกเลยว่าผมรู้สึกตามข้อความที่พิมพ์ตอบกลับไป

แพง KV : พ่อมีงตาย

1

[ในที่]

ณ เฮดออฟฟิศของเอสเอสกรุ๊ป

ผมทำสีหน้าลงในสีหน้าจอมพิวเตอร์

นี่มันอะไรกัน บลาๆ ไอนั้น ไอนี้ ไอนั้น เหี้ยอะไรก็ไม่รู้

แม่ง จำหน้าแทบไม่ได้สักคน

"ทำอะไรอยู่อะ" ผมตกใจแทบผงะเมื่อเห็นหน้าลูกครึ่งของแฟนน้องชาย
ตัวเอง ไอ้รบขมวดคิ้วมองดูหน้าจอกของผม "พวกนี้เป็นสเปกพี่เหรอก"

"ไม่ใช่ไว้ย" ผมปิดจอลงเพื่อไม่ให้รบมันรู้ว่าผมกำลังอ่านประวัติของ
เด็กในสังกัดไอ้แพงอยู่ แต่ก็ไม่น่าจะทันแล้ว

"กำลังดั่งเลยนะ" แสดงว่าดั่งจริงๆ เพราะทำให้คนอย่างไอ้รบรู้จักได้
แปลว่าพวกแม่งต้องไม่ธรรมดา

"แล้วไง ไม่เห็นจะน่าสนใจ"

"แต่พี่ก็เปิดอ่านประวัติเขา"

"มึงมีธุระอะไรกับกูเนี่ยไอ้รบ" ผมตัดสินใจเปลี่ยนเรื่อง

รู้จักกับมันมาหนึ่งปี มันเป็นแฟนที่น้องชายของผมรักมากกกก
(เต็ม ก ไก่ ได้มากมายตามอัธยาศัย) เมื่อก่อนมันหยาบคายกับผม แต่พอ
คบกับธนูไปได้สักพัก มันก็เริ่มรู้ว่ามันควรจะเคารพผมในฐานะบุคคลอาวุโส

คนหนึ่ง

แต่เรื่องความกวนตีน...มันยังมีให้ผมเหมือนเดิม

"ธนูอยู่ไหน" รบถาม

"..." เอ่อ เป็นคำถามที่ตอบยากที่สุดในเวลานี้

"ทำไมมันไม่รับสายผม"

"กูไม่รู้" ผมเข้าใจเนื่องจากธนูมันได้ห้ามผมเอาไว้ว่าต้องไม่บอกรบ
อย่างเด็ดขาดเรื่องมันอยู่ที่ไหน ถ้าจะให้เลือกอยู่ที่ใครสักคน ผมก็คงต้องเลือก
อยู่ที่พี่น้องชายตัวเอง

"ผมให้โอกาสพี่ตอบอีกครั้ง" รบเลิกคิ้ว "ธนูอยู่ไหนครับ"

ถ้าคุณเคยอ่านเรื่องของมันกับธนูน้องชายผมละก็ (ชื่อหนังสือว่า
Real Alpha ครับ) คุณจะรู้ว่าไธรบเป็นมนุษย์ลูกครึ่งหน้าหวานที่ชอบความน่ากลัว
เอาไว้อยู่มาก

มันเคยถล่มรังไธ้แพงจนพี่น้องชายของแพงถึงขนาดตัวลั่นเพียงแค
ได้ยินชื่อไธ้รบ

คิดดูละกันครับว่าโหดสักขนาดไหน

"เฮ้อ" ผมถอนหายใจ คิดในใจว่าคงปิดบังรบไม่ได้อีกต่อไป "มันไป
จัดการลูกน้องที่ยักขอกทรัพย์อยู่โรงงานแถวบางปะกง"

สิ้นเสียงของผม รบก็ทำหน้าที่ไม่สบอารมณ์ทันที

"กูห้ามแล้ว แต่มันก็ยังยืนยันที่จะไป"

"พี่ไม่รู้หรือไงว่ามันอันตราย"

"กูส่งคนไปกับมันสามสิบคน มันไม่น่าจะเป็นอะไรหรอก" ไธ้คนร้ายนั้น
มันก็แค่คนเดียว ยังไงธนูมันก็รอดอยู่แล้ว

ครับ ผมเป็นพวกสปอยพี่น้องนะ

"แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังอันตรายอยู่ดี พวกคนโง่งนั่นต้องทำทุกทางเพื่อให้
ตัวเองรอด ดีไม่ดีอาจจะทำร้ายธนู" รบทำหน้าที่บั้งตึงใส่ผม "ไม่รู้ว่าพี่คิดอะไรอยู่
ทำไมถึงปล่อยธนูไปได้"

"กูห้ามแล้วจริงๆ ไม่เชื่อไปถามเลขา กูที่อยู่หน้าห้องดิ"

"ผมจะบ้าตาย"

"..."

"ไม่รู้ทำไมมันถึงได้อยากเป็นนักหนา 'ไอ้ฝ่ายบู๊เนี่ย'"

ผมมองสี่หน้าเครียดจัดของรบ ปัญหานี้เป็นอะไรที่คาราคาซังสำหรับมันกับธนูมานานหลายเดือน เดิมทีแล้วธนูมันต้องการทำธุรกิจแค่ร้านกาแฟกึ่งบาร์ที่ชื่อว่าร้านแบล็กแอนด์แพ็ก แต่เมื่อวันเวลาผ่านไป ความคิดของมันก็เปลี่ยน มันเริ่มสนใจงานที่บ้านของตัวเองมากขึ้นจนในที่สุดก็พาตัวเองเข้ามาจนได้

พนักงานของผมเรียกมันว่า 'นายน้อย' ในขณะที่ผมเป็น 'นายใหญ่'

แต่สำหรับธนู มันเรียกตัวเองว่า 'ฝ่ายบู๊' แล้วก็ตั้งผมให้เป็น 'ฝ่ายบู๊น'

มากกว่า

เชื่อว่าสาเหตุที่มันทำแบบนี้ก็คงจะเป็นเพราะมันรู้สึกผิดที่ไม่เคยคิดอยากจะช่วยงานผมมาตลอดหลายปีที่ผ่านมา ซึ่งผมไม่ได้คิดอะไรในเรื่องนั้นเลย มันเป็นฝ่ายคิดเองเออเองแท้ๆ ว่ามันควรจะช่วยเหลืออย่างไรสักอย่างเกี่ยวกับงานที่บ้านบ้าง

ผมไม่เคยเห็นด้วยที่มันต้องเอาตัวเองไปเสี่ยง แต่คนอย่างผมไม่เคยคุมน้องชายตัวเองได้

เพราะคนที่คุมได้มีเพียงแค่รบคนนี้นี่เท่านั้น

"ผมจะหลอกมันว่ามีคนเห็นผมแก้ผ้า" รบหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาดบุ่มโทรออก

"เออ ความคิดเข้าท่า" ผมเห็นด้วย "กูเชื่อว่ามันต้องรีบวิ่งแจ้นกลับมาที่กรุงเทพฯ เพราะเรื่องนี้แน่"

จุดอ่อนของธนูก็คือรบ แล้วจุดอ่อนที่สุดของธนูก็คืออาการหวงรบที่แก๊ยังก็แก๊ไม่เคยได้ มีแต่จะมากขึ้นๆ ในทุกๆ วัน

รบเดินออกจากห้องไปพร้อมกับคุยโทรศัพท์ไปด้วย หลังจากนั้นก็เป็นไปตามอีกรอบเดิม นั่นก็คือธนูสั่งงานพวกลูกน้องของผมแล้วมันก็รีบกลับกรุงเทพฯ มาหารบ เป็นเช่นนี้ทุกครั้งไป

ผมยิ้มมุมปาก คนเราเมื่อมีความรักก็มักจะยกคนคนนั้นให้เป็นคนสำคัญ

ลำดับที่หนึ่ง

...

จู่ๆ ผมก็เผลอนึกไปถึงไอ้แพงซะงั้น
เป็นไปได้อย่างไร!

โอย ช่างแหม่งละ

ข้อความหยาบคายที่แพงส่งตอบกลับมายังเด่นชัดอยู่ในสมองของผม
คุณก็รู้ว่ามันยังไม่หายโกรธผมกับที่บ้าน นั่นถือว่าเป็นเรื่องดี

เพราะมันแปลว่าผมยังสามารถเหย้าให้มันหัวร้อนได้ตลอด

ส่งยิ้มกริ่มให้กับตัวเองก่อนจะมองที่หน้าจออีกครั้ง จู่ๆ เว็บไซต์สำหรับการ
การค้นหาส่วนตัวของบริษัทผมก็เด่นขึ้นมาเนื่องจากมีข้อมูลใหม่ล่าสุด
จากสิ่งที่ถูกค้นหา ผมจำงไอทีที่มีระดับพระกาฬมาทำเว็บไซต์นี้ก็เพราะ
งานที่บ้านผมไม่ได้มีแต่งงานสีขาว อะไรที่ป้องกันได้ก็ควรจะป้องกันเอาไว้
อย่างเช่นประวัติการค้นหาข้อมูลนี่เป็นต้น

เว็บนี้แหม่งดีกว่ากูเกิดอีก เพราะข้อมูลจะเด่นขึ้นมาอย่างเร็วลพไหม้
เมื่อมีการอัปเดต

ไหน ขอผมอ่านดูหน่อยดี

'นายใหญ่แห่งค่าย KV โมเดลลิ่งบอกปิดเรื่องก๊ากนักแสดงในสังกัด

บอกว่าตนเป็นคนมีจรรยาบรรณสูง

อ้างว่าการไปทานข้าวสุดหรูสองต่อสองที่ร้านบนดาดฟ้าเป็นเรื่องปกติ'

ว้อทเดอะ...

พาดหัวข่าวชี้แจงได้อย่างละเอียดดิบโดยไม่ต้องใส่รายละเอียดดลึง
ใดๆ อีก เท่านั้นยังไม่พอ หลักฐานการถูกแอบถ่ายในร้านก็ยังแปะหราและ
เด่นชัดซะจนคนทั้งประเทศคงคิดในสิ่งที่ตรงข้ามกับหัวข่าว

นั่นก็คือไอ้แพงกับไอ้เด็กเหี้ยนี่ก๊ากกันอยู่

คนนี่คือคนที่ดังที่สุดแล้วก็อยู่ในป้ายบิลด์บอร์ดแผ่นสุดท้าย ผมสี่เทาอ่อน

รวมไปถึงสายตาทำทนายที่ผมคิดไปเองยังคงติดตาตรึงใจ

มันชื่อว่า 'เจมส์ จตุรวิทย์' เป็นเด็กไทยที่หน้าโคตรเหมือนลูกครึ่ง แถมยังเป็นเจ้าของความสูงเกือบร้อยเก้าสิบ ซึ่งสูงกว่าผมประมาณสองสามเซนติเมตร เหตุผลแค่นั้นก็ทำให้ผมหมั่นไส้แหม่งได้แล้ว นี่ยังไม่นับสายตาคมที่พร้อมหวานเส่นห์และทำทนายคนอื่นตลอดเวลานั้นด้วย

แล้วก็เรื่องที่ว่ามันทำให้ไอ้แพงยิ้มกว้างกับมันได้ราวกับไม่มีเรื่องทุกขใจจากที่บ้านมาก่อนนี่อีก

ดูจากรูปแล้ว ผมเชื่อว่าแพงกับไอ้เด็กนี้ต้องก๊ากันจริงๆ แน่ สายตาและท่าทางมันบอก เคมีฟีลิกส์ซีวะของพวกมันดูเข้ากันดีมาก ทุกอย่างดูฟังไปหมด จนความหวานนั้นลอยมาถึงออฟฟิศที่ทำงานของผมตอนนี้

ผมคงปากกาเล่นๆ อย่างใช้ความคิด ก่อนจะรู้ว่าตัวเองกำลังจ้องเขม็งไปที่หน้าจอจนปวดเบ้าตา

รูปนี้หลุดมาจากเมื่อคืน นั่นแปลว่าหลังจากที่มันส่งข้อความกวนประสาทมาหาผม มันก็ไปกินข้าวกับไอ้เด็กนี้ทันทีเลยอย่างนั้นหรือ

ไอ้

แพง

มึงงงง

"คุณนทีคะ" เลขาฯ ของผมเดินเข้ามาในห้องพร้อมๆ กับส่งเสียงดังฟังชัด เธอชื่ออารยา อายุเท่ากันกับผม เธอสวยและเซ็กซี่มาก แต่ผมไม่ได้คิดอะไรเกินเลยกับเธอมากไปกว่าคำว่าเจ้านายกับลูกน้อง

เพราะอะไรนะหรือครับ

รอฟังกันดูนะ

"ดิฉันมาแจ้งเตือนเกี่ยวกับนัดหมายตัดชุดสูทของคุณตอนบ่ายโมงค่ะ"

หยุด วันนี้นัดตัดสูทนี่หว่า

ผมเป็นพวกชอบตัดสูทเวลาที่ผมเครียดๆ หรือตอนที่ทำงานหนักนะ ชอบตัวเองเวลาได้ใส่สูทใหม่ ผมจะรู้สึกว่ามันหล่อขึ้นกว่าที่เคยเป็นอยู่ทุกครั้งครับ ผมคิดไปเองของผม

"ผมไม่ค่อยมีอาการเลยคุณอารยา ผมควรทำไงดี"
 เธอเป็นเลขานุการ ที่เหมือนเพื่อนผู้หญิงของผม เธอเลิกคิ้วสูงหลังจากที่
 ได้ฟัง

"คุณคนที่เนี่ยนะคะไม่มีอาการตัดสูท"

"ก็..." ยังไม่ทันที่ผมจะได้พูดประโยคถัดไป อารยาก็ตื่นหน้ามาดูสิ่งที่อยู่
 บนหน้าจอกของผม "เฮ้ ละลาบละลั้งเกินไปหน่อยนะ"

"ข่าน้องเจมส์ จตุรวิทย์นี่นา" ตาย้ออารยาเริ่มเป็นรูปหัวใจ "น้องหล่อมมาก
 เลยคะ ละครน้องก็สนุก"

ผมหรีตามองเลขานุการ คนสวย "คุณชอบมันหรือ"

"คะ ใครบ้างคะที่ไม่ชอบคนหล่อ" เห็นมัยั้ครับว่าทำไมผมถึงไม่มีอาการ
 คิดเกินเลยกับเธอถึงแม้ว่าจะสวยและเซ็กซี่ขี้ขี้จิตขนาดไหน เพราะบางครั้ง
 เธอก็ชอบคิดไปคนละอย่างกับผมอะ

"ไม่เห็นจะหล่อตรงไหนเลย"

"หล่อมากเลยนะคะ คิดดูสิคะว่าเด็กที่เพิ่งจะอายุยี่สิบห้าทำได้หล่อม
 มากขนาดนั้น"

"..."

"แทบจะไม่ได้ศัลยกรรมเลย เรียกว่าบอรั้นทุบีสุดๆ"

"ผมคิดว่าผมควรตัดเงินเดือนคุณ" ทำไมต้องมาชมไอ้เด็กนี่ต่อหน้าผม
 ด้วยพะ

"เชื่อว่าคุณคนที่ไม่มีทางทำแบบนั้นกับดิฉันคะ มันดูไม่มีเหตุผลเลย"

"..."

"คุณหมั่นไส้เด็กคนนี้โดยส่วนตัวหรือคะ"

"ผมเปล่า"

"นั่นมันเจมส์ จตุรวิทย์ ดาราที่กำลังมาแรงมากๆ นะคะ"

"แล้วยังไง ผมจะหมั่นไส้ใครก็ได้ มันเป็นสิทธิ์ของผม"

"ปกติแล้วคุณคนที่จะไม่ค่อยสนใจเรื่องดารา" อารยากวีตกรายมาใกล้
 โตะผมแล้วโค้งลงมาจ้องจับผิด "หรือว่าที่คุณไม่ชอบน้องเจมส์เป็นเพราะ

น้องเจมส์อยู่ค่ายของคุณแพงคะ"

"ไม่ใช่สิ๊กหนอย!"

"..."

"คุณไปให้พินหน้าผมได้แล้ว" ผมไล่ตังๆ แบบไม่สนใจความรู้สึก
อีกฝ่าย...

"ได้เลยคะ" ...เพราะอีกฝ่ายนั้นไร้ความรู้สึก แถมยังตั้งท่าจะก้าวฉับๆ
ออกไปจากห้อง "แล้วจะให้ดิฉันยกเลิกนัดตัดสูทมั๊ยคะ"

ไม่มีอารมณ์แล้ว ไม่มีก็เพราะเลขาฯ นี่แหละ "ช่วยยกเลิกให้ทีนะ"

"ทางแบรนด์บอกว่ามีผ้าใหม่มาใหม่จากอิตาลีเลยนะคะ"

หุผมซักจะเริ่มผึ่ง "จริงดิ?"

"จริงสิคะ คุณนทีก็น่าจะรู้ว่าแบรนด์นี้รักคุณออก อะไรที่เพิ่งเข้ามา
เขาจะแจ้งทางเราเป็นอันดับแรกเลย"

"งั้นเหรออ" จะว่าไปก็เริ่มเบื่อบุสทเก่าๆ แล้วเหมือนกัน อืม... "ถ้าอย่างนั้น
ก็ไม่ต้องแคนเชิล บอกสุชาติให้เตรียมตัวด้วย"

"ได้ค่ะ อ้อ ดิฉันจะบอกว่ามีข่าววงในเขาลือต่อๆ กันมา" สีหน้าของอารยา
เริ่มเปลี่ยนเป็นเหมือนพวกขี้นินทาชาวบ้าน

"วงในอะไร แล้วข่าวลืออะไรไม่ทราบ"

"น้องเจมส์ จตุรวิทย์ท่าจะก๊กกันจริงๆ กับคุณแพงเควี่ริบค่ะ"

"เฮ้ย" ใจผมกระตุกวบแรงมาก

"ไปก่อนนะคะ" พุดจบปืบเลขาฯ ผมก็แทบจะวาร์ปออกไปจากห้องปั๊บ
อย่างกวนประสาท

ผมตะตะคางครุ่นคิด ภาพในจอของผมยังเป็นภาพแอบถ่ายแพงกับ
ไอ้เจมส์จตุรนั้น (ย่อชื่อเรียกบ๊วย) บอกตามตรงว่าผมไม่มีอารมณ์เคลียร์เอกสาร
ที่อยู่ตรงหน้านี้อีกแล้วเพราะรู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างติดอยู่ในใจ

ความสงสัยใคร่รู้มันเริ่มเกาะกินหัวใจผมทีละนิด...ทีละนิด

จะก๊กกันจริงๆ หรือเปล่าวะ

แล้วคำตอบที่ตอบคำถามสี่อนั้นมันเป็นคำตอบที่น่าเชื่อถือหรือเปล่าละ

ช่างแม่งแล้ว...เอาไว้ค่อยคิดทีหลังละกัน ตอนนี้อย่าไปตัดสูทใหม่ก่อนดีกว่า

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)